

Izhaja vsak torek in soboto v tednu ob 11. uri popoldne za mesto ter ob 3. uri popoldne za deželo. Ako pada na ta dneva praznik izide dan prej ob 6. zvečer. Stane po pošti prejemati ali v Gorici na dom pošiljan celoletno 8 K., polletno 4 K. in četrtletno 2 K.

Prodaja se v Gorici v tobakarnah Schwarz v Šolskih ulicah in Jellersitz v Nunskih ulicah po 8 vin.

GORICA

(Zjutranje izdanje.)

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v »Narodni tiskarni«, ulica Vetturini h. št. 9.

Dopise je nasloviti na uredništvo, oglase in naročnino pa na upravnništvo »Gorice«. Oglasi se računijo po petstvrstah in sicer ako se tiskajo 1-krat po 12 vin., 2-krat po 10 vin., 3-krat po 8 vin. Ako se večkrat tiskajo, računijo se po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Marušič.

Tiska »Narodna tiskarna« (odgov. J. Marušič).

Volilci kmečkih občin!

Pred durmi je dan, ko bodele odločevali o usodi naroda in dežele. V Vaših rokah je srečna ali nesrečna bodočnost obeh. Kakor odločite, tako se Vam bo godilo.

Mislite na važnost volitve in na odgovornost, katero si nakopljete pred Bogom in pred ljudmi. Odločite se na dobro stran; usmiliti se naroda, po katerem steguje židovski lažiliberizem svoje železne roke.

Združite se vsi pod zastavo »Sloge« z geslom: Vse za vero, dom, cesarja! To geslo je staro, častito in zmagovalno. V našem taboru je prava svoboda, pri nas resnični napredek.

Zato volite vsi kot en mož kandidate, ki pripoznavajo »Slogino« geslo in so voljni delovati po njem. Ti so:

I. Za sodne okraje: Tolmin, Bovec, Cerklje, Kobarid:

dr. Anton Gregorčič,

profesor bogoslovja in državni poslanec v Gorici,

Ernest Klavžar,

deželni uradnik v pokoju v Gorici.

Za sodne okraje: Gorica (okolica), Ajdovščina in Kanal:

Ivan Berbuč,

profesor na e. k. realci v Gorici,

Blazij Grča,

župnik v Sempasu.

Za sodna okraje: Sežana in Komen:

dr. Josip Abram,

odvetnik v Gorici,

Anton Černe,

posestnik in župan v Tomaju.

Rojaki, volilci! Te može Vam priporočiti društvo »Sloga« za deželne poslance. V sedanjem boju ne gre za osebe, kajti osebe nastopajo in odstopajo, zdaj gre za celo narodno, katoliško-narodno stranko in za načela, ki naj veljajo v javnem življenju na Goriškem. Ne dajte se

begati po raznih napadih na posamezne naše kandidate, ampak pojdite vsi pogumno v boj za »Slogo« in oddajte svoje glasove za imenovane kandidate, ki bodo resno zastopali ljudske koristi.

Po volitvah bo zavladal mir po goriški deželi, ako soglasno izvolite »Slogine« kandidate. Dovolj nam je škodoval prepir, ki ga je med nami zasejal lažnjivi liberalizem. Napravimo zdaj konec razporu in narodno-naprednemu divjaštvu! Vsi stanovi se zopet složimo pod edino pravo zastavo: »Vse za vero, dom, cesarja!«

Po volitvah volilnih mož.

Naše vrlo goriško ljudstvo je zdaj enkrat pokazalo, koliko zna in more, ako hoče; to naše ljudstvo je zdaj na teh volitvah pokazalo, da bi se vendarle varal oni, ki bi menili, da to naše slovensko ljudstvo na Goriškem ni še zrelo, da odločuje v svoji usodi samo, brez jerobstva, brez nadzorstva.

Oni, ki so se osebno udeleževali volilne borbe v teh ravnokar minulih vihnih dneh, so bili kar očarani, videč, s koliko samozavestjo, da, s kolikim svetim ognjem zdravega navdušenja je šlo to naše dobro ljudstvo na bojišče za svoje stare svetinje »za vero sveto in svobodo zlato«. Tako gre v boj le oni, ki ima dobro vest in jasno prepričanje, da se bojuje za pravično stvar.

Saj smo vedeli: naše ljudstvo je le treba natančno poučiti, zakaj se gre, potem že samo vé, koliko je ura bila, potem preudari vso reč s svojim zdravim razumom in dela po svojem poštenem preudarku.

Od prvega meščana do zadnjega vaščana je bilo naše slovensko ljudstvo prepričano, da se godé v naši deželi reči, katerih bi ne smelo biti, vsi smo vedeli, da se je zanesel med nas prepir, ki nam ni ne na čast, ne na korist in vsi smo vedeli, da se mora ta prepir čim prej zopet odpraviti iz dežele, ako hočemo sami sebi dobro. Vse to smo vedeli. Vendar nam ni bilo vsem znano, kdo je zanesel med nas ta prepir in zakaj ga

je zanesel. Najmanj pa je to vedelo naše dobro kmečko ljudstvo.

In zakaj ni tega vedelo?

Zato, ker se ga je od neke strani ravno nasprotno poučilo. Iz vsakdanje skušnje vemo, da tisti, ki seje prepir, ima s tem svoje posebne namene, katere pa mora skrivati, in vemo tudi, da tisti, ki seje prepir, mora privleči na dan nekaj novega, za kar hoče nagovoriti tega in onega, da bi se za to naučeval. Naše dobro ljudstvo vé, da med nami goriškimi rojaki, razun enega, ni bilo nikogar, ki bi je hotel nadlegovati z nepotrebnimi novotarijami in je tudi dobro vedelo, da nobeden nas ni imel najmanjšega uzroka, delati v svoji lastni hiši zdražbo, sovražstvo in nemir.

Kdo je mogel torej biti, ki je zasejal prepir? Mogel je biti torej le — tuj človek ali pa tak, kateremu je zdražbarija poklic...

In res! Dva taka človeka sta se znašla v naši deželi in »narodno-napredna stranka« je bila ustanovljena, naše ljudstvo razcepljeno v dva dela — razpor je bil gotov, »cilj« malone dosežen. Treba je bilo zdaj samo opravičiti obstanek nove stranke in to se je hitro našlo: napredek!

Hajd! nova stranka je za napredek, ta stranka bode v kratkem spremenila Goriško v biblično deželo Kanaan, v kateri se je na vseh koncih in krajih cedilo mleko in med. Vse, kar je v tej stranki, napreduje, je svobodno in srečno, je dovršeno, omikano, zavedno, kar pa je zunaj nje, vse je ubožno, neumno, zaostalo in v temi nazadnjaštva! Ob tlikih burkah z našim ljudstvom ni čudo, da se je jeden del kar vrgel za temi hudomušnimi proroki in je tako sestavljal in množil nekaj časa »napredni« regiment in ni čudo, da je še pri državno-zborskih volitvah precejšen del pametnejega ljudstva se dal zavesti po burkežih, ker ni vedelo, pri čem da je.

Kmalu pa je jela prihajati trezna zavest med ljudstvo in to vsled pouka. »Napredna« stranka, ki je pri svojem spočetku obljubljala zlate gradove, ni storila še najmanjšega dobrega za naše ljudstvo v kljub temu, da že obstoji dve leti, pač pa so njeni voditelji ponovno pokazali, da jim je blagor naroda de-

veta briga; — nasprotno pa je ta stranka skozi in skozi polnila ljudem ušesa s praznimi frazami, obljubami in nič ko obljubami. Pač se je v tem času zadolžilo pri dveh zdaj »naprednih« denarnih zavodih mnogo lahkomišljenih ljudi, kateri navadno ne mislijo na konec in število razbrzdane mladine se je tudi izdatno pomnožilo — z jedno besedo: zavadale so v deželi razmere, o katerih so razumni ljudje zmajevali z glavami in spoznali, da tako ne sme več dalje, in da mora biti konec temu razdirajočemu in naše ljudstvo pred svetom smešnem razmerju. In res! Pri teh volitvah je naše ljudstvo že odločno pokazalo, da se hoče resno zavzeti za to, da se prepir odpravi in da zavladajo na Goriškem zopet zdrave in normalne razmere, ob katerih bode mogoče trezno in resno delati za napredek. To je naše ljudstvo pokazalo s tem, da je pri sedanjih volitvah vrglo čez prag prepirljivce in njihovo kompanijo ter da je zmagalo v dveh volilnih okrajih popolnoma, a da je zmagalo tudi v tretjem, pouči nas kakor upamo, 5. december.

In s tem, da je naše ljudstvo zmagalo v kmečkih občinah, s tem je storjen prvi uspešni korak Dne 5. decembra pa mora biti zaključek s tem, da zdražbarji popolnoma ostanejo na cesti.

Prepirljivci so sicer zopet na nogah. Boli jih v črno dušo, ker se je naše ljudstvo izvilo iz njihovih zank in postalo samostojno, ker je pokazalo, da hoče mir v svoji domovini. Zaradi tega so kakor hudoben duh za petami našemu ljudstvu ter mu polnijo ušesa z nesramnimi lažmi. Tako n. pr. trdijo, da: z nami vlada (Bog daj, da bi res bila, zdaj je bila skoro vedno le proti nam Slovincem); da je vlada — ki je na Goriškem baje dr. Pajer — omogočila našo zmago proti prepirljivcem, dočim smo videli ves čas volilnega gibanja, da baš ista vlada mirno gleda, kako se »napredno« učiteljstvo, preko svojega poklica umešava v volitve in kako »napredni« voditelji in agitatorji po voliških hujskajo in strahujejo volilce in dohajajo celo v volilne dvorane.

Toda vsi ti novi poskusi zdražbarjev ne bodo nič izdali, naše ljudstvo je poučeno o njih zlobi in ne pozabi več.

LISTEK.

Bil je svetnik!

(Odlomki.)

Španski: P. L. Coloma.

(Dalje.)

Lorenzo se nasmehne ter vzame časopis in začne brati:

»Dobra kupčija. V minulih dnevih sta trčila — kakor znano — v San Francisco v Kaliforniji dva vlaka skupaj. O tem naj navedemo zanimljivo črtico. Neki g. Starbottle je bil znan v Bostonu, da se vedno prikaže s svojo taščo. Ta jo je spremljal na potovanju, in bila sta uprav v enem prvih vagonov ponesrečenega vlaka. Zmečkalo je taščo, a Starbottle je ostal nepoškodovan. Jedva se je bil zavedel, dvignil je tožbo proti železnični upravi ter zahteval nagrado za taščino smrt. In sodnija je pritrdila njegovi zahtevi ter obsodila podjetništvo: da ima plačati nesrečnemu zetu pet tisoč duros (pijastrov = 10.000 gld.) nagrade. Vse je šlo gladko; in od tega časa — pravi »The Morning Post« — se vidi na tej progi vse polno zetov, ki vodijo svoje tašče na poti«.

Treba le poznati značaj Andaluzca, ki dobi tudi v najresnejših stvarih povod za šalo in zabavo; treba poznati le našega hudomušnega Sancha, pa se lahko domislite, kak je bil učinek te novice. Omenili smo že, da je Sancho rad dražil svojo taščo.

Zvala ga je n. pr. svojega sina; on pa je menil, da ima mater že v zemlji. Ona: »Ti mi boš vedno mili sin«. »A vi, vedno moja vsemila tašča!« je odgovarjal. In vzel je v roko pihalič soprogin, pa zabreukal nanj kakor na kitaro ter zapel:

Kako srečna Adam, Eva
bila v raju sta vesela;

Niti tasta niti tašče
za živetje nista imela.

Naravno, da je bila časninarska novica voda na Sanchov malin. Še ni bil Lorenzo prebral vsega, že je bil Sancho pri donji Tuli. Uljudno jej ponudi roko in reče nežno:

»Mamica! — (Danes je dejal tako) Idiva v Kalifornijo!... Idiva nu, mamica; sicer nam uteče vlak in tedaj izgubim pet tisoč duros...«

D. Benito se je kar krohotal, a donja Tula bi bila kar zbesnela; Ali premagala se je in dejala:

»No, ne bodi siten, Sancho! Ne pristojta ti!...«

»Idiva, mamica!« nadaljeval je Sancho proseče. »Oče Benito nama da list do Nikaragve, in tam naju sprejmejo z vso častjo in slavo... Nu, mamica! Zadoljen sem, če mi tudi ne dajo več, nego pet tisoč duros«.

»Daj mi mir!«

»Idiva, mamica!« Pa naj bo tudi zastoj!... Samo, da pride vlak iz tira, pa pojdem z vami na pot!...«

D. Benito se je smejal tako od srcá, da je bil ta smeh kar krčevit. Ko je videla donja Tula, da ga to tako bavi, hotela je še nadaljevati ta prizor. Vstane torej prav krepko, sprejme Sanchovo roko ter reče veselo:

»Nu, pa pojdiva, moj mili zet... Ali če vlak pride iz tira, morda zmečka tebe, in jaz dobim teh pet tisoč duros«.

Tu se krčeviti smeh D. Benitov spremeni v kašelj — kakor bi mu bilo zaletelo. Lorenzo se ozre nemirno vanj

in zagleda, da mu obraz modreje in da mu kri zaliva oči. —

»Molči!« zakriči Scanchu, ki je stopal šumno po sobi ter vlekel taščo na pot »v Kalifornijo«.

Takoj so umolknili vsi in vsi so prihiteli prestrašeni... D. Benito je bil zaropljn ter je obračal glavo nazaj kakor bi iskal opore. Donja Tula mu je hotela odpeti ovratnik; ali starec jo pahne z nerazumljivo močjo daleč od sebe. Nastal je silno mučen trenutek. In tedaj je prihajalo iz teh blelih ustnic le tiho mrmljanje. Vse to je zbujalo predstavo o zavrženi duši; o duši, ki se srdito bori in se zastoj držji starega trupla, da bi ne padla v roke živega Boga, ki jo je klical na sodbo; da bi se ne zvrnila v globok prepad večnosti, ki je zahtevala svoj rop. Mahoma prejenja ono hropenje, in ta brezmejna britkost se pokaže naposled v dveh besedah. Čulo se je v presledkih, kakor bi prihajal govor od zunaj kod:

»Ren...zo!... O...po...ro...ka!...«

(Dalje pride.)

Zavoljo tega bodo naši volilni možje dne 5. decembra pokazali, da hočejo mir v deželi ter da ne omogočijo ustopa v deželno hišo niti enemu hujšaku več.

Začeto delo bodo tudi dovršili kakor možje poštenjaki, na katere se moremo vsi zanesti, da rešijo svojo in našo čast.

Dopisi.

V Gorici 28. nov. (Izv. dop.) — Zakaj se „Soča“ tako besno zaganja v g. E. Klavžarja? Saj ga je vendar tako rada imela še pred par leti ter ga vpoštevala med najmarljivejšimi narodnimi delavci na Goriškem. Od kodi ta nagli prevrat? Čujte! Mož je zabrel v veliko zamero pri vrhovnemu poveljniku narodno-napredne čete, ker se ga ni oklenil, ampak je zvest ostal staremu izkušenemu poveljniku. Ta zamera je rodila mržnjo in iz te se je polagoma razvilo osebno sovraštvo. — Dne 3. februarja 1897, na večer po eksodu naših poslancev iz deželne zbornice je povedal dr. Tuma „Pri zlatem jellenu“ zbranim 8 tovarišem, da je hotel Klavžarja pregnati od deželnega odbora, pa da tega še ne stori, ker ve, da ga nekteri gospodje potrebujejo. Pozneje pa ga je vendarle sistematično preganjal, dokler ga je tako utrudil, da je Kl. slednjič sam prosil upokojenja. Kmalu potem, to je v prvi polovici meseca marca t. l. je izustil dr. Tuma proti vadničnemu učitelju gosp. Iv. Mercini, ko sta se skupaj razgovarjala o novem pevskem društvu, te le pomenljive besede: „Ko stopi Klavžar v pokoj, mu zavijem vrat“.

Dne 1. julija t. l. je stopil g. Kl. v pokoj, in zdaj izvršuje „Soča“ na njem nalogo rablja. — Dr. Tumova grožnja dokazuje jasno, da je bila sovražna namera že godna, preden je Kl. izzivan po neusmiljenih napadih v „Soči“, v svojo obrambo podal tožbo radi razžaljenja časti.

Da je bilo pa to izzivanje premissljeno nastavljenost, dokazuje nam dejstvo, da so voditelji narodno-napredne stranke poslali njegove zastopnika k gospodu, o katerem so lahko sodili, da ima vpliv na Klavžarja, naj ga obvesti da je že sestavljena vloga obsegajoča dokaz resnice vsega, kar mu je „Soča“ očitala da se ta vloga takoj izroči kazenski sodnji in ob enem objavi v „Soči“, ako Klavžar ne umakne svoje ovadbe, oziroma ne pusti da zapade obrok za vložbo tožbe, ako dalje ne odkloni kandidature za deželno poslanstvo in se ne odpove vsakršnemu vlikanju v volitveno gibanje; če tega ne stori, zapade nasledkom njihove ovadbe: sramotni obsodbi, zaporu in dosledni izgubi penziji. — Vse to se mu je pretilo in po drugi osebi še celo zahtevalo, da se mora stalno izseliti iz Gorice, ako se hoče ogniti tolike neureče.

In ker se g. Klavžar v zavesti, da se mu ne more nič hudega zgoditi, ni hotel upogniti takemu terorizmu, ki je kakor jajce jajcu podoben izsiljevanju v zmislu paragrafa 98. kazenskega zakona, zato je začela nezaslišano divja gonja proti njemu v „Soči“ in „Primorcu“ in nekoliko je kuril tudi „Slov. Narod“ vmes — in ta gonja se je zanesla seveda tudi med volilce in se širi ne samo po gorskih okrajih, ampak po celi deželi. Taka razdivjana strankarska strast se ni do zdaj še nikdar razpašala med nami goriškimi Slovenci. Vsi trezno misleči se s studom obračajo od takega perfidnega počenjanja in celo poštene so-deželani druge narodnosti, kateri poznajo Klavžarja in so se večkrat jezili nad njim ravno, ker se je vedno tako iskreno potezal za svoje rojake in njihove pravice, majajo z glavami in se zgražajo nad toliko hudobijo.

Kaj porečejo pa naši volilci na dan 5. decembra?

Kaj porečejo? Oni bodo obsodili vse to ostudno spletkarenje ter vse te gnjusne mahinacije s tem, da ga bodo izvolili svojim poslancem.

Iz Sovodenj. — Sprejmi tudi ti, draga „Gorica“ par vrstic o volitvah volilnih mož v naši občini. Sicer smo padli, a upamo da zadnjič, ker tudi pri nas se je začelo daniti. Padli smo za tri glasove. Mi bi bili gotovo zmagali, da ni prišel dobro znani Tinko iz Gabrij agitirat na dan volitve, in katerega se nikdar drugače ne vidi v Sovodnjah kakor samo ob času kakih volitev.

Volitev se je vršila 22. t. m. prav gladko in mirno; samo naš „učeni“ g. župan je hotel enemu naših volilcev, kateri se ni dal pogovoriti od nasprotnikov, odvzeti volilno pravico; a revež skupil jo je; kajti g. komisar ga je tako neusmiljeno vbrisal, da se je moral prijeti za nos. Obžalujemo, g. župan!

Slučajno smo zvedeli, da je „Soča“ z dne 26. t. m. prinesla dopis iz Sovodenj, ki pa je tako gotovo kakor Amen v Očenašu, da ni bil spisan v Sovodnjah, ampak tam nekje pod hribom; saj ptička poznamo po perju, čeravno se drži tako potuhnjeno. V tem dopisu poje slavo sovodenjskim „naprednjakom“ na „sijajni zmagi“, a ob enem se zaletava v našo častito in v vsa spoštovanja vredno duhovščino in v mežnarja, ki je ob enem tudi krmar. Kar se tiče mežnarja bodi povedano, da je mož na svojem mestu in poštenjak od nog do glave, in želeli je, da bi bili vsi sovodenjski „napredni“ krmarji enaki njemu, kar žal, niso!

Dalje pravi, da niso pričakovali takega boja! O, da, to radi verujemo, ker do zdaj ste delali kar ste hoteli, a od zdaj naprej ne bo več tako; le pripravite se! Naša stranka do zadnjega časa je spala, a že pri volitvah v državni in zdaj v deželni zbor je pokazala svojo moč. Te volitve so dokazale, da vaša zvezda pada niže in niže in bati se je, da v kratkem telebne na tla, ker ljudstvo je začelo odpirati oči in ne mara več „naprednih“ oderuhov. To si dobro zapomnite!

Tudi naše učiteljstvo ni zamudilo volitev in tako pripomoglo do „napredne“ zmage. Želeli je, da bi tudi v drugih svojih službah bilo tako točno kakor pri volitvah!

Potem piše nekaj o Pečanih, češ, da se niso dali pogovoriti. Naj le bo potolažen, kajti dva Pečana sta volila z našo stranko, dva pa z vami. Vi ste letali povsod po volilce, še celo v mlin in na železnico; seveda, zastoj gotovo niso prišli.

Sicer s to zmago si niste nič na boljem, ker v Gorici gotovo propadete. Najboljše je, da ostanete doma, ker je škoda za čevlje.

Opatjeselo. — Dne 25. t. m. je tukaj vkljub nesramnemu pritisku „napredne“ klike zmagala katoliško-narodna stranka. Na volišče je prišlo 93 volilcev in od teh je glasovalo „prav“ 48, za „napredno“ (namreč v surovosti in podivjanosti) stranko pa 45 volilcev. Vrli in zavedni naši kat.-narodni volilci se niso dali premotiti od lažnjivih obljub in žuganj „naprednih“ agitatorjev, sebičnih lažliberalcev, ampak pokazali so tudi v dejanju svojo kat.-narodno zavest in zvestobo geslu: „Vse za vero, dom, cesarja“.

Z gnjusom so se ozirali na nesramna počenjanja zlasti dveh tujih oseb in galopinov Tumove klike. Najstrastnejši od teh je bil gaberski Tinko. Obletal je deloma z biciklom in deloma peš po večkrat vse hiše v Dolu, na Vrhu in Opatjemselu — na Lokvici so ga „pánali“ — ter v „zametovi“ jankci in s „kokardo“ na čepici beračil po ubornih hišah glasove za liberaluško stranko. Na Vrhu je gaberski „napredni“ čuvaj privzel še pomočnika, vrhovskega učitelja in skupaj sta od hiše do hiše nabirala „napredne“ grizljaje za se in za svojo stranko, toda grizljeji so bili večinoma pretrdi za njiju zobe in želodec. V hiši pa, kjer je bil imenovani „čuvaj“ bolj vdomačen, začel je najprej na „Sočin“ način napadati „farje“ in če to ni pomagalo, tedaj je pokazal svoje ostre in krepke „zobe“, začel žugati, da „vse budič vzame“, ako

se ne vstreže njegovi „napredni“ zahtevi. „Pomočnik“ je pa navduševal ljudi s klici: „Živio Tuma! Živila napredna stranka!“ — Ljudstvo na Vrhu zdaj po vsej pravici premišluje, ali bi še svoje otroke dajalo takemu učitelju v izgojo, in to temveč, ker je poverjen tudi za podučevanje krščanske nauka. Bog ga skoraj odnesi kam na Ajšovico! — Pa težko bo z njegovim sedanjim obnašanjem zadovoljen „goriški magistrat“.

V Opatjemselu se je po naročilu gaberskega „čuvaja“ s kolesljem poslalo v Dol po volilce, toda zaman! Zadnji trenutek pa zasede „čuvaj“ sam voz in hajd v Dol! Imeti je moral čudovita sredstva, ter za „kaline“ kaj dobra vabila in zdravila, ker glej! — 10 minut pred sklepom volitve privleče na volišče še tri „kaline“, kateri so na komando hiteli oddati svoje glasove. Gorje pa ubogi kljusi — ta dan si gotovo zapomni ves čas svojega obstanka. Tudi župan iz Sovodenj hotel si je pridobiti zaslug in lavorik pri volitvi v Opatjemselu in sicer za „liberalno“ stranko. Daroval je čas, voz in konja, ter sam v osebi pripeljal enega vrhovskega kalina na volišče, ker je radi opravi prišel prekasno iz Gorice in bi bil brez njegove pomoči gotovo zamudil volitev. Z eno besedo: „naprednjaki“ spravili so ves svoj „volilni aparat“ v tok, napeli so skrajne svoje moči — čudno, da niso šli celo po mrliča na pokopališče — in tudi Tumovi telegrami itd. bili so zaman, ker nič niso mogli pripomoči k „ugodnemu izidu“ volitve za „naprednjake“ — boljše nazadnjake. Poparjeni in osramoteni vračali so se „napredni“ agitatorji in oslepljeni sužni ali pa plačani volilci na svoj dom, ker zmagala je prava stranka s 3 glasovi večine skoraj brez vsake agitacije. Vrli opajski volilci pokazali so zdaj pri vsej hudi preskušnji, da so možje, trdni kakor kraška skala v svojem dobrem prepričanju.

Uverjen sem, da od „narodno-napredne“ stranke razun 2 ali 3 nobeden ni volil po svojem prepričanju, ampak samo ker je bil nahujskan po gaberskem „čuvaju“ ali pa po Tumovih denarnih zavodih.

Dani se — gremo naprej in od zadnjih državnozborskih voltev smo vidno napredovali.

Po volitvi zbrala se je večina naših volilcev pri Š. M. ter pri kozarcu vina dala odduška svojem veselju. O tej priliki spomnili so se tudi naših šolskih zavodov, ter zbrali 10 K in sicer polovico za „Šolski Dom“ in polovico za „Alojzijevisče“.

Živeli vrli in zavedni kat.-narodni opajski volilci! Pokazali ste, da imate sami zadosti razuma in ne potrebujete, kakor tukajšnji „naprednjaki“, gaberskih mešetarjev in svetovalcev in se tudi ne bojite gaberskega „čuvaja“ in njegovih pribočnikov.

Držimo se tudi naprej edino pravega „Sloginega“ programa: Vse za vero, dom, cesarja. Volilec.

Iz Tomaja. — „Sočina“ burja, ki nikogar ne pusti pri miru, morala se je seveda zaleteti tudi v našega župana, ker ne mara pihati v njen meh. Očita mu neukost, da ni za poslanca in druge take neslanosti. To pa, kar vidi kot napake na g. Černetu zdaj, — bile bi same najlepše lastnosti, ako bi hotel g. župan pripadati njihovi nepotrebnosti zdradžbarski stranki. Ali niso taki burjasti ljudje pri „Soči“ zares bolni na umu? Našemu g. županu očitati neukost! Ali mislijo ljudje pri „Soči“, da je to že vse, ako je kdo par let v šoli hlače trgal? Žalibog da ne, ker ravno neki gospodje v bližini tiste „Soče“ kažejo, da so „izsolani“ ravno toliko, da znajo prav peklenško hudobni biti, družega pa ni na njih nič in naš g. župan jih zapored spravi v meh, kar se tiče izkušnje in značajnosti. Ali je pa znal Andrej Gabršček, ki je menda študiral vseučilišče v Kopru in v Kobaridu, s početka tako „hude cajtenge“ pisat, kakor jih zna zdaj, da se sliši o tej pisavi iz vseh poštenih ust le ena sodba,

— namreč: da je za na — gnoj? Ne! Ampak tudi on se je še le „vežbal“. No in vežbal se je tudi naš g. župan, seveda na nasprotno stran od Gabrščka in tako, da našega župana vsi ljudje, ki ga poznajo, spoštujejo in mu priznavajo lepe zasluge in zmožnosti. Naš g. Černe je bil župan tomajski od leta 1876 do 1884 in potem od leta 1895 in do danes in vsi zavedni Tomajci so prepričani, da si boljšega župana ne morejo želeli, ker vsi naši poštene Tomajci in z njimi gotovo tudi vsi zavedni Kraševci so tega mnjenja, da je v vseh gospodarskih in upravnih rečeh dežele izkušeni mož, tudi če ni nikdar drgnil šolskih klopij, stokrat boljši, nego pa kak novopečeni „učenjaki“ ki pozna naše ljudstvo in njega potrebe le iz knjige ali pa celo le iz lista „Soča“. Andrej Gabršček zavije v svoj list vse, če bi mu tudi pes na repu prinesel. In pred leti je zavil tudi našega g. župana, potem pa ga je lepo odpuščanja prosil in mu obetal, ako bo z njimi (z naprednjaki) „štrihal“, da ga še povzdigne, ne vem kako, pa še na dom se mu je silil.

Zdaj pa je kar spremenil svoje misli in hotel bi našega župana kar narediti v nič, ker ne vleče s „Sočo“. Taka ubožna spričevala dajejo svoji značajnosti ti naprednjaški vojskovodje! Za take vrste ljudi tudi ni da bi se kdo brigal.

Naš g. župan je podal dovolj dokazov, da ga mora spoštovati vsakdo, ki ga pozna in mu pripozna poklic za deželnega poslanca. Naš g. župan Černe je županoval pod sedmimi glavarji in vso to dobo je bilo treba biti v vedni uradni dotiki s politično in drugimi oblastmi pismeno in ustmeno; on je bil skoraj ves ta čas župan in tajnik ob enem in to ni malenkost v tako razsežni občini kakor je tomajska. V tej dolgi dobi si je pridobil precej bogati zaklad izkušenj. Vprašajte le vi gospodje okoli „Soče“, glavarje vit. Bosizzia, Schaffgotscha, Höhnla, Laharnarja in Rebeka, pa čujete pravično sodbo o tomajskem županu Černetu! Z vsemi temi — in dva, Simčič in Mali sta že umrla — je moral sam dopisovati naš župan. Ko bi bil on danes „Sočin“ pristav, stavim, da bi mu dali doktorski diplom, ker pa ni, pa ne zna nič in ni za nič! Pa bi naj bilo to kakor hotelo. Nečedno delo je, da se „Soča“ v svoji onemoglj jezici zaletava v vsakogar in v vse, negledé na to, ali so osebe, katere skuša poniževati, pri ljudstvu priljubljene ali ne. Tako nečedno delo opravljajo le narodni pustolovci.

Nič manj nečedno delo „Sočinih“ kolovodij je, de se drgnejo ob našo duhovščino, ko vsaki dobro ve, da gre duhovščini častno mesto v naši narodni borbi. Posebno pa se smešiti s takimi okrožnicami, kakoršno je izdal dr. Tuma, — ali je ta mož škof ali papež? Seveda se je hotel le norčevati iz evangelijskih rekov in loviti volilce na to okrožnico, — a zaničevanje je zadelo zaničevalca in še prav krepko. In taki ljudje hočejo kmetu pomagati, — kje pa naj vzamejo to „pomoč“, ko jim še to ni sveto, kar mora biti sveto vsakemu nepokvarjenemu človeku!

Torej kmetje pozor! Izberite si za svoje svetovalce može, ki so vas — vredni kakor so gg. dr. Abram in drugi, katere vam priporoča društvo „Sloga“. Ali ne mislite Kraševci, da bi se naši predniki v grobu obrnili, ko bi vedeli, da se obračamo proč od svojih domačih mož in dobrotnikov, pa hodimo za ljudmi, ki so še le včeraj prišli s Kranjskega in Štajerskega k nam s trebuhom za kruhom? Tako nepredvidnost bi mi Kraševci drago plačali, ker bi bilo treba globoko posegniti v žep, da bi zadostili namenom takih ljudij. Pozor torej, dokler je še čas!

Iz Kojškega. — (Naša zmaga in „naprednjaško“ divjaštvo.) Kljub predrzemu lovu raznih patentiranih „lovcev“ in takih brez patente, vključno strahovanju, podkupovanju in obilnem napivanju zdradžbarskih „naprednjakov“ smo dne 25. t. m. sijajno zmagali. Od 93 volilcev jih je došlo na volišče 74; od teh je oddalo svoj glas za

našo stranko 46, 28 pa za nazadnjaške in temne „naprednjake“. Čast možem, ki se niso dali oplašiti, premotiti, podkupiti! Vidi se, da so Brici po večini še pošteni in pa zavedni možje — le tako naprej vrli Brici v svojo lastno korist in v čast domovine! Nič jim ni pomagala agitacija proti dr. Gregorčiču, češ da ni družega storil, nego učiteljem plače zboljšal — padli so ti „naprednjaški prijatelji“ učiteljstva!

Proti večeru so prikorakali naši možje-volilci z nekaterimi drugimi v Kojško (volilo se je v Kozani) z našo prekrasno trobojnico na čelu, pojoč navdušeno „Naglo bratje“ in druge. Posebno zanimiva je bila ona, ki so jo po poti grede iztuhtali:

„Veliko je morje
Čez trideset Soč,
Snežanji se jočejo,
Ker Tuma je proč!“

Bili so si reveži najeli godbo iz Kozane da bodo slavili zmago, toda ostali so z dolgim nosom!

Vendar izneveriti se svojej stranki, t. j. končati dan brez kakega škandala, tega jim njihova „naprednjaška“ omika ni dopustila. Po noči, ko so Kojščani že počivali, prihrumeli so z rjoventjem in z godbo v Kojško, kjer so razsajali do 1 po polnoči. Klicali so po „temi“, ali tema ni hotela biti, ker blede mesec je krasno svetil ono noč, da smo mogli spoznati one divjake, ki ob onih urah vznemirjajo vso vas.

Slavno županstvo pa pozivljamo in prosimo, naj one razgrajče in kalilce nočnega miru ostro kaznuje, mi hočemo imeti vsaj po noči pred njimi mir. Zakaj pa plačujemo ponočnega čuvaja!

Iz Kojškega. — Na lažnjiv in nesramen napad na mojo osebo v 135. št. „Soče“ odgovarjam sledeče:

Oni, ki me črni, je prvi zdražbar v vasi, ki napada osebe, ki mu niso nikoli nič žalega storile, pač pa vselej le dobro. Podpisani nisem napadel Ivana Kumarja, ampak Franc Kumar (Tinčev) je napadel mene, ker sem ga kakor prijatelja pozdravil in je drl za menoj z nožem v roki po cesti kakih 300 korakov daleč. V svoji starosti 45 let sem že dosti prestal, pa do sedaj nisem še nobenega tožil, pa tudi nisem bil še tožen od nobenega. Zdaj pa slišim, da me je moj bivši prijatelj zatožil, zakaj, tega ne vem.

Na svidenje torej!

Josip Vendramin.

Iz Kozane. — Volilna borba je končana. Največja županija v Brdih je volila proti „napredni“ stranki. Zmagala je „Sloga“ s 46 proti 28 glasovom. Izvoljenih je devet vrlih, neomajnih mož. Cela Brda izrekla so se soglasno proti „narodno-napredni“ stranki. Vodstvo „narodno-napredne“ stranke napelo je vse moči, da si osvoji to največjo županijo v goriški okolici. Sam general Tuma na čelu posojilničnih in trgovsko-obrtne zadruga uradnikov agitiral je po naši županiji. Vse pa se je vršilo tako tajno, da do zadnjega trenutka nismo mogli ničesar poizvedeti o Tumovem zaupnem shodu, ki ga je priredil v nedeljo popoldne. Na shod je prišel tudi kandidat g. Zega, da se kot posestnik predstavi briškim posestnikom. Ker pa jih je bilo na zaupnem shodu menda zelo malo, hotel se je predstaviti tudi ostalim. Prišel je v krčmo g. Reja, kjer so bili nekateri gospodje iz Gorice v družbi domačih volilcev in drugih zbrani na prijateljskem pogovoru. Nastopil je tudi tukaj kot kandidat — a temeljito pogorel. Javno vprašan ali odobruje ostudno pisavo „Soče“, je g. Zega, kandidat in podpredsednik izvrševalnega odbora narodno-napredne stranke, javno izpovedal, da obsoja ostudno pisavo „Soče“ in da je že v sejah izvrševalnega odbora zahteval, da „Soča“ opusti nesramen način bojevanja. S tem seveda je obsodil tudi svojo kandidaturo in navzoči so na njegovo vprašanje med bučnim smehom odgovorili, da ga ne spoznajo vrednega za poslanca in da ga ne bodo volili. Ves njegov nastop in go-

vorjenje je bilo navzočim v veliko zabavo.

Na dan volitve (v ponedeljek) bil je navzočen tudi dr. Tuma in kandidat g. Zega. Vsi dolžniki „Ljudske posojilnice“ in nekaterih naprednjakov morali so na volišče. Jednemu naših volilcev v Kojškem so ponujali 5, 10, 15, nazadnje 20 gl. ako v ponedeljek pelje nekoga v Gorico. A mož jim je odgovoril, da za nobeno ceno njegovo poštenje ni na prodaj. Ves pritisk, ne denar, ne pijača jim ni pomagala. Spravili so le 28 glasov, dočim so naši volilni možje dobili po 46 glasov. Živili vrli Brici! Le tako naprej pod našim geslom: „Vse za vero, dom, cesarja“.

Iz Drežnice.

„Nič nam ne morejo!“
Nar. pesem.

Kakor je že brzojav naznanil v „Gorici“ in „Slovenču“, volili smo v Drežnici soglasno dva volilna moža, ki stojita trdna kakor Krn za „Slogine“ kandidate. To vam je bila res sijajna volitev! — pravim volitev, ne zмага, ker nismo imeli koga premagati. Kakor en mož oddalo je 38 volilcev svoje glasovnice za gg. Franceta Gomilščka, župana, in Antona Kana, p. d. Siveca, moža, katerih Gabršček ne vkupi niti če vsakemu petkrat toliko ponudi, kolikor iznašajo njegovi dolgovi pri „Ljudski posojilnici“!

Sicer sta dan pred volitvijo tudi pri nas kolovratila v potu svojega obraza slavna kobarška generala, neizogibni „Podseltjan“ in vedno navdušeni „Hansel“. Kaj sta pri nas iskala, ni še povsem jasno; nekteri pravijo, da sta kupovala sir, krave, vole; drugi pa trdijo, da bi bila zlasti rada imela in drago plačala — osle, a teh, žal, v Drežnici nimamo na prodaj. Mi pa ju imamo celo na sumu, da sta agitirala za (Gabršček, pozor!) klerikalno stranko, kajti po njihovem odhodu so bili naši kmetje čudovito edini, da volijo tako, — kakor so volili!

Šla sta „liberalna“ misijonarja iz Drežnice vsa pobita zaradi slabe „kupčije“. I, se vé: prodati nič, kupiti nič — to je za trgovca mizerija! No, kupila res nista ničesar, a skupila sta pri nas marsiktero gorko, katero so jima vrli Drežničarji zasolili. Nehvaležnost! Vedno sta bila pripravljena „pomagati“ Drežničarjem, se vé brez dobička, brez svoje koristi; in sedaj! Take dobrotnike, tako sprejeti! Kdo bi jima zameril njihovo jezičjo, ki je vzklopela do vrhunca, ko sta odhajajoč iz Drežnice naletela na kmeta volilca in poskušala še enkrat nad njim svoj misijonarski talent. Vrli mož ju smehljajoč poslušal, a ob koncu „liberalne“ pridige ju hudomušno poprašal: „Koga ste že rekli, da naj volim, Gregorčiča?“ — „Hudiča voli!“ zarohnita nad njim ter zdirljata izpred njega, obupana nad toliko trdovratnostjo drežniško.

Da, da, viteza klaverna! Le še dalje pitajta v vajinih krčmah Libušenjce in Drežničarje z norci in tepci. Bili so res norci, ker so vama nagromadili tisočakov, da jim sedaj izpodkopujeta vero njihovih očetov in trosita med nje „liberalne“ nauke in vmazane časnike; a ti „norci“ prihajajo prav sedaj k pameti, in ko se do cela spametujejo, tedaj ne bo več ošabni „Podseltjan“ in „Hansel“ in še kdo drugih drežniških in libušenjskim denarjem kupoval in zidal hiš. Do tega ni več daleč!

Še nekdo drugi v Kobaridu podal se je v ogenj za „liberalce“, in ta ni nikdo drugi — ne smejajte se! — kakor stara „Pepa“! Že več časa se je po Drežnici in Libušnjem — „Primorce“, „Soče“ in drugo „fino“ blago svojega ljubeznjivega sina-mučenika, kakor ga imenuje: je namreč „kramarica“. Seveda vihti v svoji kramariji tudi svoj nabrušeni meč, — jezik čem reči, za svojega Drežčaka; in ta jezik kako mora biti „fin“ in gibčen, če ga sodoimo po jeziku njegovega sina! Saj „jabelko“ ne pade daleč od debla, in „Kramarjev Dreja“ je — pomislite — le „jabelko“, „Kramar“ca“ je pa „deblo“, ki je ta krasni sad rodilo! Ker pa drežniške pridne in verne gospodinjke, ki se hodijo v njeno „kramo“,

nečejo poslušati „Pepine“ govornice modrosti, podala se je junaska žena iz ginljive ljubezni do svojega „sinčka“ letos na opolzlo pot — pisateljčevanja! „Pepa“ — pisateljica; kdor ne veruje, naj se oglasi v Drežnici, tu mu pokažemo krasno pisane proizvode „Pepinega“ velikega duha! Da se ne poizgubijo, smo jih skrbno shranili, kajti vredni so. Zgodovinarji, ki bodo opisovali prelepo življenje narodnega Herostrata v Gorici, bodo stikali tudi po literarni zapuščini njegove matere. Te „Pepine“ duševne cvetke kažejo veliko sorodnost s cvetkami Drejevimi, — prav tako dišijo, kar je naravno: saj sta mati in sin!

Mi pa „Pepi“ resno svetujemo, naj drži le svoje kramarije in naj spravi iz svoje hiše vse drugo blago, kar ne spada pod njen „patent“. Zadnji čas se naše gospodinjke namreč pritožujejo, da cukar, kofe in drugo blago, katero kupujejo pri „Pepi“ nekam čudno diši po „Soči“ in „Primorcu“, da ne rečemo „smrdi“. Vidite „Pepa“, to prihaja od tod, ker Vam ležijo v predalih in na „banku“ tisti vmazani papirji, ki vam jih pošilja sin iz Gorice; smrad se potem prime raznega blaga v vaši krami. Torej, draga „Pepa“, imejte pamet v prihodnje; če je ne boste imela, vas pri naših vrlih ženah ovadimo, da pišete pisma drežniškim možem in da s sladkimi besedami v pismih naskakujete njihova do sedaj zvesta srca. In kdo vas potem reši maščevanja drežniških žen? Pamet torej!

In kljubu takim agentom in agentinjam, kljubu prošnjam in grožnjam, a tudi kljubu mamljivemu sladkemu zapelejanju, pisanemu — kakor smo povedali od „nežne ženske roke“, ostali smo Drežničani trdni! Na „Gradu“ zavihrala je po volitvi krasna 10 metrov dolga zastava. Budila je Drežničane, naj se vedno v vseh potrebah zaupno zatekajo k Onemu, ki je rekel: „Jaz bom kraljeval, kljubu vsem sovražnikom svojim!“ Raz hrib Vozben pa se je razlegal daleč na okolu grom topičev, ter naznanjal, da „klerikalna trdnjava“ v Drežnici še stoji, in stoji trdneje, kakor kdaj prej!

Cerkno 28. nov. (Naprednjaki slabi računarji). Po volitvi volilnih mož raznašali so po našem okraju „napredni agitatorji“ da v Cerknem so propadli samo za 2 glasa, a „Soča“ od 26. novembra poročajo da so padli za 16 glasov.

Vladni komisar pa je po končani volitvi objavil sledeči izid: Volitve vdeležilo se je 183 volilcev, od tih je bilo oddanih 107 glasov za vol. može „Slogine“ stranke, nasprotnih „naprednih“ pa 76 glasov, kar tvori po odbitku in nazadnjaškem računu število 31 glasov večine, kar bodi „Sočinim“ računarjem v pojasnilo!!

Navzoči volilec.

Domače in razne novice.

† **Fran Kalister.** — V Trstu je dne 27. t. m. umrl nenadoma znani slovenski bogataš in mecen Fran Kalister v 62 letu svoje dobe. Malo dni prej še zdrav, se ga je nenadoma lotila pljučnica, katerega je podlegel. Pokojni Kalister je bil rodoljub v pravem pomenu in je za narodno stvar žrtvoval veliko tisočakov. Vsled njegovih zaslug zlasti v podporo slovenske učee se mladine ga je društvo slovenskih visokošolcev na Dunaju izvolilo svojim častnim članom. Pokojnik je bil tudi pokrovitelj „Šolskega Doma“ in je daroval za ta naš zavod 1000 gld Slava njegovemu spominu!

Poročil se je 28. t. m. v farni cerkvi pri Sv. Luciji na Mostu gosp. Oldrih František Vasyka, c. kr. gozdni komisar v Tolminu, rodem iz Plzna na Českem, z gospico Aurelijo, Marijo, Jožefo Kovačič od Sv. Lucije. Mlademu paru naše častitke.

Gosp. dr. A. Stangerja, župana Volosko-Opatije je Njeg. Velič. kralj grški odklopal z vitežkim redom sv. Salvatorja. Čestitamo.

Za „Šolski Dom“ prejelo upravnništvo „Gorice“: A. K. v Gorici K 2; družba pri Martinu v Šempasu K 250. — Hvala!

Razpisana je župnija in dekanija v Št. Petru pri Gorici. Prosilci se morajo oglasiti do 17. dec. t. l.

Od predsednika čitalnice nam je došlo natančno poročilo odborove seje in o sklepu v zadevi pevskega društva, ki postavlja v pravo luč napade v „Soči“ in v „Narodu“. Ker nam danes nedostaja prostora, pride prihodnjič.

V Pevmi priredi dne 1. dec. t. l. šolska mladina veselico v spomin 25-letnice ustanovitve pevmske ljudske šole. —

Iz Tomaja nam poročajo: Vkljub vsemu naporu „naprednjakov“ in njih svetlih kronik se je v Tomaju izvršila sijajna volitev v prilog „Slogini“ stranki. Kajti izmed 52 glasov je bilo oddanih naših 51, nasprotni pa le 1. Oča samosilec je mislil uničiti „tomajske klerikalce“ s svojimi svetilih kronicami. Ali vkljub vsemu ponočnemu delovanju — ni šlo in ni šlo, ker Tomaj je trdnjava, ki je zidana na trdno kraško skalo. Še celo glavni agent, kateremu je menda podpisal dekret sam — „financminister“, ni mogel očetu samosilcu pridobiti vsaj nekoliko glasov. — Pred odhodom g. glavarja sešli so se tomajski pevci na dvorišču g. župana ter so krepko zapeli cesarsko pesem, kar je g. glavarju jako dopadlo. — Glavni agent „napredne“ po volitvah ni vedel drugače opravičiti se, nego da je odkritosrčno priznal, da je „vestno vršil svojo službo“, ako ni nič dosegel, ni njegova krivda.

Iz Grgara nam poročajo: V ponedeljek smo imeli tu volitev volilnih mož. Izvoljeni so trije možje, ki bodo glasovali za „Slogina“ kandidata. Iz začetka ni kazalo, da bode udeležba pri volitvi obilna, a ko je pripihala v Grgar in Gorice — „burja“, in so za to naši ljudje zvedeli, začeli so vreti na volišče ter se zgnali skupaj kakor ptiči, ko zagledajo — čuka.

Nesreča. — Neki 36-letni France Testin je delal na vipavski železnici pri Dornbergu; h kratu pade mu na ramo težka greda in ga tako močno poškoduje, da so ga morali prepeljati v goriško bolnišnico.

Zgubljen, najdeno. — Neki voznik je našel na vozu prišede iz Gorice v Ajdovščini 2 ducata podvezni „strang“. Kdor jih je zgnbil naj se o „si pri tukajšnjem redarstvu.

Popravek. — V zadnji štev. našega lista smo poročali o porotni obravnavi Delzotta, ki je mizarjevega sina Gregorčiča ranil na roki. V notici stoji ta-le stavek: „Zdravniki so se izrekli, da smrti ni povzročila rana sama na sebi, marveč napačno zdravljenje rane“. To pa, kakor smo doznali, ne odgovarja resnici.

Delzotto je bil namreč oproščen, ker so izvedenci izrekli, da rana sama na sebi ni bila taka, da bi zamogla povzročiti smrt, ker je bila preneznatna. Pač pa je rana postala nevarna, ker se je Gregorčič praskal in s tem nekoliko povzročil zastrupljenje krvi in pa ker se je zakasnilo pravočasno zdravljenje. Toliko resnici na ljubo, da se ne bi naše poročilo napačno tolmačilo.

Porotne obravnave. — V torek so nadaljevale porotne obravnave. Ta dan se je vršila obravnava proti 21 letnemu Francu Cepiču iz Vedrijana. Obtožen je bil zaradi telesne poškodbe izvršene na Jožetu Zorzutu v Vedrijanu. Med brati Jožetom, Francem in Antonom Zorzut ter brati Cepič je vladala že več časa mržnja in sovraštvo. Letos 8. aprila sta se v Jančičevi krčmi sprla Anton in France Cepič, ki bi bil skoro povzročil tudi pretep. Ker pa je krčmar to zabil, sta šla Cepiča v drugo gostilno, k Žniderčiču. Zunaj pred Jančičevo hišo pa sta se nahajala Zorzuta. Naenkrat se približa France Cepič Jožetu Zorzutu, pobere težek kamen ter mu ga vrže z vso silo v glavo, ter mu je izbil eno oko odletivši je kamen ranil tudi Toneta Zorzuta. Vsled tega po pričah dokazanega dejanja je bil Cepič obsojen na poldrugo leto težke ječe poostrejene vsaki mesec s postom.

V sredo se je vršila obravnava proti Jožetu Krieglju, star 41 let doma iz Judendorfa pri Dunaju, zaradi tatvine. Obtoženec je bil že dvanaškrat kaznovan zaradi tatvine. Zadnjikrat je bil obsojen v prisilno delavnico v Ljubljani iz katere je prišel letos. Iz Ljubljani je šel v Cerkno in ond v hiši Makucevi pokradel več blaga v vrednosti 118 K.

Zaradi tega je bil obsojen na 4 leta težke ječe. Po prestani tej kazni pade pod policijsko nadzorstvo.

V četrtek je bila obravnava proti Mihi Colju iz Cerovega. Dne 27. oktobra t. l. so plesali v Gorenjem Cerovem. Tam je nastal prepri med Mihom Coljo, Janezom Jakin in nekim Princičem. Slučajno je prišel k prepirajočim Jože Tomazič ter jih je hotel pomiriti. Colja je bil zaradi tega tako jezen, da je pobral kamen ter ga zalučal s tako silo Jožetu Tomaziču v glavo, da mu je prebil čelo.

Tomaziča so morali prenesti v bolnišnico, kjer je dne 5. t. m. vsled dobljene rane umrl. Izid obravnave je dokazal, da je smrt Jožeta Tomaziča nastopila vsled te rane in je bil Miha Colja obsojen na 5 let težke ječe poostre s postom in trdim ležiščem vsake tri mesece.

Vole vkradel. — 20-letni Štefan Krpan je v torek zvečer odprl hlev Val. Mišela v Desklah v vitrihi, odvezal par volov ter jih pripeljal v Gorico. Tu jih je prodal nekemu Andreju Petterinu za 130 gld. V sredo popoldne pa so prišli na sled volom ter jih našli v Petterinovem hlevu, tatu Štefana Krpana pa so zaprli v Solkanu. Govori se, da je Krpan pred nekaj časom vkradel kravo tudi nekemu drugemu kme.

Listnica uredništva. — Ostalim gg. dopisnikom: Prihodnjič!

Šimenc Fric

krčmar

v Gosposki ulici hiš. št. 19,
„Alla città di Gorizia“

toči raznovrstna bela in črna vina ter postreže z vsakovrstnimi okusnimi jedili.

Priporoča se toplo svojim rojakom v mestu in na deželi.

Blag. gosp.
Gabrijel Piccoli,
dvorni založnik Nj. Svetosti papeža Leona XIII. v Ljubljani.

Podpisane si usoja naznaniti Vašemu Blagorodu, da je doposlana tinktura za želodec rabila z dobrim vspehom pri želodčnem ter črevesnem kataru kakor tudi v boleznih na jetrah in obistih.

Gradec, dne 2. februarja 1897.

Bolnišnica usmiljenih bratov.

Provincijal:

F. Emanuel Leitner, višji zdravnik.

Blag. gosp.

Gabrijel Piccoli,

Ljubljana.

Že mnogo časa svetujem vsem, kateri trpijo na bolečinah v želodcu in nerednostih v črevesih, da uporabljajo Vašo izvrstno želodčno tinkturo, kojo sem jaz sam uporabljal s prav izvrstnim vspehom. Z odl. spoštovanjem

Mornjan (Istra), 6. oktobra 1900.

Don Peter Franceschini, župnik.

Anton Kuštrin

v Gosposki ulici h. št. 25,
(v lastni hiši)

priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo trgovino jedilnega blaga n. pr. kavo: Santos, Sandomingo, Java, Cejlon, Portorico i. dr. Olje: Lucca, St. Angelo, Korfu istersko in dalmatinsko. Petrolej v zaboju Sladkor razne vrste. Moko št. 0, 1, 2, 3 4, 5. Več vrst riža. Miljsveče prve in druge vrste, namreč po 1/2 kila in od 1 funta. Testenine iz tvornice Žnideršič & Valenčič v Il. Bistrici. Zveplenke družbe sv. Cirila in Metoda. Moka iz Majdičevga mlina v Kranju in z Jochmann-ovega v Ajdovščini. Vse blago prve vrste.

Po pošti se razpošilja v zabojčkih najmanj po 5 Kg. na vse kraje.

Podpisana naznanjata slavnemu občinstvu, da sta prevzela na svojo roko

mlin v Prvačini,

ter zagotavlja, da bosta vedno skrbela za točno in pošteno postrežbo.

Imata tudi hleve za živino. Cenjenim družinam se zatorej prav toplo priporočata

Frančeškin & Cjan.

Čebelno-voščene sveče

Priporočam se prečastiti duhovščini, slavnemu p. n. občinstvu. Sveče za pogrebe po zelo nizki ceni. Méd pitaneč in navadni po zelo nizki ceni. Z odličnim spoštovanjem

J. Kopač,

svečar v Gorici, ulica sv. Antona 7.

Jakob Miklus,

trgovec z lesom in opeko, zaloga pohištva, rakev (trug), vinskih posod, stiskalnice za vino in sadje vsake velikosti, kakor tudi kratkočasnih iger slovenskih „Marianje“ t. j. ličnih in trpežnih miz iz trdega lesa, ki imajo znotraj tro- ali štiridelno kegljišče z vrtenci in kegljavnično blagajno po najnovejši sestavi, za krčmarje, zasebnike itd.

v Pevmi,

za Soškim mostom, p. Gorica, priporoča p. n. občinstvu svojo bogato zalogo, zagotavlja najhitrejšo postrežbo in jako nizke cene.

Dr. Emil Marcus

očesni zdravnik in operater iz

Trsta,

Ordiniral bode v Gorici vsako nedeljo od 3.—5. ure popoldne v hiši št. 37 Corso Giuseppe Verdi, v pritličju,

Ivan Bednařik

priporoča svojo

knjigoveznicu

v Gorici

ulica Vetturini št. 3.

„Centralna posojilnica“

v Gorici,

registrovana zadruga z omejeno zavezo, sprejema **hranilne vloge**, katere obrestuje po 4 1/2 % polumesečno; nevzdržene obresti pripisuje konec leta h glavnici. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Daje **posojila** udom na osebni kredit po 6 % in na vknjižbo po 5 1/2 %.

Sprejema **člane** z glavnimi deleži po 200 K in z opravičnimi deleži po 2 K.

Otvorja članom tekoče račune, katere obrestuje po dogovoru. Za nalaaganje in vračanje so na razpolago položnice c. kr. poštne hranilnice, tako da je mogoče poslati denar brez poštinih stroškov.

Uradne ure so vsak delavnik od 8—12. ure zjutraj v ulici Vetturini št. 9.

Jakob Šuligoj

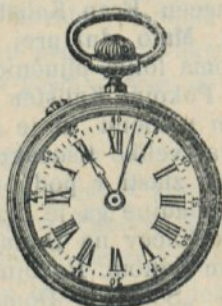
urar v Gorici,

Gosposka ulica hiš. št. 25,

priporoča svojo

prvo slov. urarsko delavnico in popraviljavnico ter zalogo ur vseh vrst in kakovostij, na dalje raznovrstne šival-

en stroje najnovejših sistemov in najboljše kakovosti, vse po zmernih cenah. — Vsako popravo je jamči edno leto, šivalne stroje za pet let.

Odlikovana kleparska delavnica

Artur Makutz

Ozka ulica št. 1. — Gorica — Via Stretta št. 1.

Priporoča svojo zalogo kleparskih izdelkov vseh vrst, ter izvršuje v najkrajšem času vsakovrstna kleparska dela po najnovejšem sistemu natanko po naročilu.

Postavlja strelovode po zvonikih, šol. poslopjih itd.

Cepljene trte

na americko podlago

ima na prodaj

Adolf Ferrant v Gorici.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 **GORICA** Via Giardino 8

pristna bela in črna vina iz vipavskih, furlanskih,

briskih, dalmatinskih in isterskih vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-egrske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Cene zmerne. Postrežba poštena.

„Krojaška zadruga“,

vpisana zadruga z omejeno zavezo

v Gorici,

Gosposka ulica hiš. št. 7.

VELIKA ZALOGA

vsakovrstnega manufakturnega blaga za ženske in moške obleke, za vsak stan in vsak letni čas v največji izberi, kakor: sukno, platno, prtenino, Chiffon, oksfort, srovice, vsakovrstne preproge, zavese, namizne prte, nadalje vsakovrstno perilo, srajce, Jäger itd. itd.

Vse po najnižjih cenah.

Cene so stalne brez poganjanja.

Za jesensko in zimsko sezono

Razno modno in drugo jesensko kakor tudi zimsko blago, za dame in gospode, toplo priporoča svojim rojakom v mestu in na deželi, nova trdka:

J. Zornik prva in jedina slovenska trgovina te stroke v Gorici, Gosposka ulica št. 7, tik „Krojaške zadruge“, v hiši „Goriške ljudske posojilnice“.

Najceneja, najbolja in najlepša izbor vsakovrstnih okraskov za obleke, zimskih svilnenih in volnenih rut, šerp, predpasnikov, nogavic, rokavic, otroških oblek, dežnikov, blusen, perila za gospode, krasnih kravat, Jaeger podoblek, svile za lišp in bluse, žameta, pliš, čepic za otroke, domačih čevljev za dame, gospode in otroke, cerkvenih čipk, modercev i. t. d. — Najceneje skladišče vsih potrebsčin za gosp. šivilje in gospode krojače. Naročila iz dežele izvršujejo se točno proti postnemu povzetju.

Brez vsake konkurence!

